

BOLDOG SÁNDOR ISTVÁN, vértanú

Szolnokon (Magyarország) született 1914. október 26-án. Már fiatalként vonzotta a szalézi lelkiség, első fogadalmát 1940. szeptember 8-án tette le szalézi testvérként. Kitűnt a fiatal nyomdásztanulók közötti nevelői tevékenységével, Isten háza Iránti szeretetével és a különböző ifjúsági csoportokban végzett odaadó munkájával. 1946. július 24-én tett örökfogadalmat. A kommunizmus beköszöntével úgy döntött, hazájában marad és titokban folytatja az ifjúság nevelését. 1952-ben, a kommunista egyházüldözés idején letartóztatták és halálra ítélték. 1953. június 8-án, Budapesten az életével pecsételte meg Istenbe vetett hitét és a fiatalok iránti szeretetét.

Egy vértanú közös zsolozsmája

Olvasmányos imaóra

MÁSODIK OLVASMÁNY

Sándor István szüleihez írt leveleiből

(*Positio super martírio*, pp. 287-288; 290-291)

A szenvedés után jön a boldogság

Én mindennap imádkozom magukért, szentmisehallgatásaimban megemlékezem magukról. De azt a fájdalmat türelemmel és panaszszó nélkül kell eltűrnünk, egy szóval sem szabad a jó Isten ellen szólni, hogy miért adja a szenvedést. Mindenkinnek van szenvedése, úgy a gazdagnak, mint a szegénynek. Ez alól senki el nem menekülhet. Még az Úr Jézus is szenvedett és szenvedett a Szűzanya is. És ezek kiért szenvedtek? És kiért szenvedtek ezek, hisz ezeknek bűnük sem volt. Az Úr Jézusnak már születésénél kezdődött a szenvedés és tartott a Kálváriáig, a Szűzanyának szintén. És mily türelemmel szenvedtek, egy panaszszó el nem hagyta az ajkukat, meg voltak elégedve, mert a mennyei Atya így akarta. Hisz a keresztút mennyi mindenről beszél nekünk. Nem-e kel] elszégyellnünk magunkat, mikor az Úr Jézust megostorozták, tövissel megkoronázták, megpökdösték, kigúnyolták, és mikor a keresztet meglátja, nem fél tőle, hanem átöleli és megcsókolja, pedig ő tudta, hogy még szenvedés vár Reá és mégis. Pedig a Szűzanyán kívül senki sincs mellette, még a meghitt apostolai is elhagyták, úgy látszik, mindenki elhagyta, még a Mennyei Atya sem könyörül rajta mikor fölkiált a kereszten: Atyám miért hagytál el engem. És a körülállók szidalmazták, káromolják még most is, és O meg imádkozik értük: „Atyám, bocsáss meg nekik, nem tudják, mit cselekszenek.” És az Úr Jézus miértünk szenvedett, hogy mink a mennyországba jussunk és mi nem akarunk a saját lelkünkért szenvedni, pedig csak a türelmes szenvedés vezet a mennyországba. Hát buzduljunk fel az Úr Jézus szenvedéseire, és ha nehéz az élet, ha sok a megpróbáltatás, menjünk Őhöz. Ő megvigasztal bennünket és erőt és kegyelmet ad, hogy a mi szenvedéseinket

elviseljük. Gondoljuk meg, hogy a szenvedés után jön a boldogság, mely örökké tart. A Mennyszágiért érdemes elszenvedni minden kint, a szentek azt mondták.

Sajnos egy mulasztásomról is be akarok számolni. Szeretett édesapám születése napján talán úgy tűntem fel otthon, mintha megfeledeztem volna róla. De nem feledeztem meg róla imámban, szentáldozásomban; azt hiszem, hogy többet ért, mintha valami drága ajándékot adtam volna. Lelkileg hazaröpültem a mi kedves házunkba és kiöntöttem szeretettel csordult szívemet, sok köszönetet mondtam azért a sok jóért, amivel eddig elhalmozott, és ha visszagondolok az otthon eltöltött életemre, azt kell mondanom, hogy Édesapám úgy szeretett engem, mintha én lettem volna az egyedüli fia és rajtam kívül nem lett volna senkije. És az, amikor az adventi reggelen aláírta a szülői beleegyezésem, lehetett rajta látni, hogy fáj atyai szívének az elszakadás, de mert szeret, ezt az áldozatot meghozza, csak hogy boldogságát láthassa fiának. Talán édesapám már elfelejtette azt a napot, de ez énnekem sokszor eszembe jut és tudom, hogy ha most elolvassa levelem, bizonyos titkos fájdalom hatja át szerető szívét, mert szeret, de vigasztalódjon, mert minél jobban fáj, annál kedvesebb a jó Isten előtt ez az áldozat, és szinte lekötölte a jó Istent magának, mert oly nagyot adott és oly áldozatteljeset, amit nem minden atya tehet meg, hogy a legkedvesebbet odavigye az Úr Jézusnak. Hasonló édesapám áldozata Ábraháméhoz, kitől a Jóisten próbaként azt kérte, hogy áldozza fel egyetlen fia életét az Ő dicsőségére. De az édesapámé ennél érdemszerzőbb, mert Ábrahámnak nem engedte meg a Jóisten, mert egy angyalt küldött hozzá és azt mondta neki, hogy a bokorban lévőket áldozza fel helyette. És ha még érez valami fájdalmat, ajánlja fel értem, mert minél jobban fáj, annál jobb szerzetes leszek. Sokszor csókolom édesapám munkától megráncosodott kezét és éltesse a jó Isten, hogy neki tetsző életet élhessen, és hogy a boldog mennyországban együtt dicsőíthessük és imádhassuk egész örökkévalóságon át, hol a mostani elválás nem fájdalmat okoz, hanem kimondhatatlan boldogság lesz egész örökkévalóságon át, csak a jó Istennek tetsző és az O szent szívének megfelelő szerzetes lehessenek.

VÁLASZOS ÉNEK

Gal 2, 19-20

V. Krisztussal engem is keresztre feszítettek. Elek, de már nem én, hanem Krisztus él énbenem. Aki szeretett engem, és feláldozta magát értem.

F. Most még testben élek, de Isten Fiának hitében élek.

V. Aki szeretett engem, és feláldozta magát értem.

Könyörgés

Mindenható, örök Isten, aki boldog István vértanúnak megadtad a kegyelmet, hogy a megpróbáltatásokkal és az üldözésekkel hittel szembe szálljon, és az ifjúság érdekében életét feláldozza. Közbenjárására engedd meg nekünk, hogy az igazság szolgálatában mindig tevékenykedjünk, és általa az evangélium örömét minél többen megismerhessék. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és Uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.